

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 10 เรื่อง “เอกบุรุษลันนา ครุบาบุคคลสำคัญของโลก”

“Ekkaburut Lanna The Great Kruba; One of the World's” Great Personalities” วันที่ 2 มีนาคม 2567

นโยบายการจัดการธุรกิจพุทธพาณิชย์ในสังคมไทย

Buddhist Commerce Business Management Policy in Thai Society

พระครูปลัดวัชรพงษ์ วชิรปญโญ,ผศ.ดร.

Phra Khru Palad Watcharaphong Wachirapanyo, Asst. Prof. Dr.

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

Mahachulalongkornrajavidyalaya University

tor.plongkhun@gmail.com

บทคัดย่อ

พุทธพาณิชย์เป็นวาทกรรมที่เพิ่งเกิดขึ้นมาไม่นานมานี้เกี่ยวข้องกับการค้าขายเครื่องราง
เหรียญต่าง ๆ เป็นต้น อันเชื่อว่าทำให้ตนเองเกิดอิทธิปาฏิหาริย์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือช่วยให้ตนเอง
รอดพ้นจากอันตรายทั้งปวง หรือเกิดการค้าขายที่ดีตามลักษณะความขลังตามแนวไสยศาสตร์ที่
ผสมผสานระหว่างศาสนาพุทธกับศาสนาพราหมณ์เข้าไว้ด้วยกัน แต่พฤติกรรมการค้าขายสิ่งเหล่านั้น
มักเกิดขึ้นภายในวัดทางพระพุทธศาสนาอันมีกลุ่มพระสงฆ์ ขรวาสเข้ามาเกี่ยวเพื่อแสวงหาผลกำไร
จากความเชื่อของชาวพุทธในสังคมไทย จนกลายเป็นวาทกรรมทั้งส่วนที่ดีเชื่อว่าดี และส่วนที่ไม่ดีเชื่อ
ว่าไม่สอดคล้องกันหลักการทางพระพุทธศาสนา ส่วนที่ดีก็มักมองว่า กิจกรรมเหล่านั้นมีการลงทุนและ
มีผลประโยชน์ของผลกำไรที่เกิดต่อองค์กรและบุคคลที่เกี่ยวข้องอย่างมหาศาลจนกลายเป็นความร่ำรวย
และสร้างการสะสมของเงินจำนวนมหาศาลในพื้นที่นั้น ๆ อีกทั้งยังกลายเป็นแหล่งฟอกเงินของกลุ่ม
การทำธุรกิจกฎหมาย และธุรกิจการค้าของเก่า

บทความนี้พยายามนำเสนอมุมมองแบบเหรียญสองด้านที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมเชิงพุทธ
พาณิชย์ทั้งในส่วนที่ดีและไม่ดีเคละเคล้ากันไป รวมทั้งการจัดการที่เหมาะสมและสอดคล้องกับความ
เชื่อของชาวพุทธที่ถูกต้องอันเป็นเครื่องเตือนใจไม่หลงมกมายและไม่ต่อต้านอย่างสุดโต่ง และแนวทาง
การปิดช่องโหว่เชิงกฎหมายของกระบวนการฟอกเงิน ดังนี้ 1) จัดการตั้งองค์กรพิทักษ์ทรัพย์สินทาง
ปัญญาระดับจังหวัดโดยเฉพาะความร่วมมือระหว่างคณะสงฆ์กับสำนักงานปลัดจังหวัดและพาณิชย์
จังหวัด 2) การกำหนดการจัดการสร้างวัดอุ้มงคลโดยควบคุมการประสมพันธ์ความศักดิ์สิทธิ์ที่เกินจริง

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 10 เรื่อง “เอกบุรุษลันนา ครุบาบุคคลสำคัญของโลก”
“Ekkaburut Lanna The Great Kruba; One of the World's” Great Personalities” วันที่ 2 มีนาคม 2567

3) กำหนดระเบียบการควบคุมการจัดการสร้างวัตถุมงคลโดยให้เป็นหน้าที่ของฝ่ายฆราวาส 4) การจัดตั้งชมรมอนุรักษ์พระเครื่องประจำจังหวัดเพื่อทำหน้าที่ได้ถูกต้องตามกฎหมาย 5) การเสียภาษีในการจัดสร้าง การขายและการเช่า และ 6) การควบคุมการฟอกเงิน แม้ว่าวัตถุมงคลต่าง ๆ ในสังคมไทยจะไม่มีกฎหมายบังคับอย่างชัดเจนเฉพาะ ทำให้วัด และบุคคลต่าง ๆ พากันเข้าสู่กระบวนการสร้างกันมากที่อาศัยความศรัทธาต่อพระสงฆ์และความเชื่ออันกลายเป็นพุทธพาณิชย์ในปัจจุบัน

คำสำคัญ : พุทธพาณิชย์; การจัดการ; คณะสงฆ์ไทย.

Abstract

Commercial Buddhism is a discourse that has only recently emerged, involving the trading of amulets, various coins, etc., which are believed to cause oneself to have some kind of miraculous influence. or save yourself from all dangers Or good trade occurs according to the magical characteristics according to the black magic that combines Buddhism and Brahmanism together. But the behavior of trading those things often occurs within Buddhist temples with groups of monks. Secularists are involved in seeking profit from Buddhist beliefs in Thai society. Until it becomes a discourse that the whole part is good and believes to be good. And the bad part is believed to be inconsistent with Buddhist principles. The good part is often seen as Those activities involve huge investments and profits for organizations and individuals involved in them, becoming rich and generating huge amounts of money in the area. They also become a source of money laundering. Legal business group and antiques trading business

This article attempts to present a two-sided view of the same coin regarding commercial Buddhist activities, both good and bad. Including management that is appropriate and consistent with correct Buddhist beliefs, which is a reminder not to be ignorant and not to resist in the extreme. and guidelines for closing legal loopholes in the money bubble process as follows: 1) Establishing a provincial intellectual property protection organization, especially in cooperation between the Sangha and the Office

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 10 เรื่อง “เอกบุรุษลันนา ครุบาบุคคลสำคัญของโลก”

“Ekkaburut Lanna The Great Kruba; One of the World's” Great Personalities” วันที่ 2 มีนาคม 2567

of the Provincial Secretary of Lam Phanit Province. 2) Determining the management of the creation of sacred objects. by controlling exaggerated associations of sacredness; 3) setting regulations for controlling the creation of sacred objects by making it the responsibility of laypeople; 4) establishing provincial amulet conservation clubs to perform their duties in accordance with the law; 5) paying taxes on create sales and rentals and 6) controlling money laundering, although Various sacred objects in Thai society do not have specific laws specifically enforcing them, causing various temples and individuals to enter into the creation process that relies on faith in monks and local beliefs until it has become commercial Buddhism today.

Keywords: Buddhist Commerce; Management; Thai Sangha.

บทนำ

นับจากอดีตสู่ปัจจุบัน พระพุทธศาสนาในสังคมไทยก่อเกิดภาพลักษณ์ 2 ด้าน กลายเป็นนัยแห่งพระพุทธศาสนา 2 แนว คือ พระพุทธศาสนาแนวจารีต และพระพุทธศาสนาแนวประชานิยม การนับถือพระพุทธศาสนาทั้ง 2 ลักษณะนี้ ดูเหมือนจะเป็นคนละทางเดียวกัน คือ มิใช่ว่าจะแยกขาดจากกันโดยสิ้นเชิง พุทธศาสนิกชนจำนวนหนึ่งที่ศึกษาเรียนรู้และเข้าใจแก่นสำคัญของพระพุทธศาสนาก็จะมุ่งเน้นสู่การปฏิบัติธรรมตามหลักธรรมวินัยดั้งเดิมเป็นหลัก เรียกว่า นับถือโดยการปฏิบัติธรรม แต่ด้วยความเป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทยก็มีอาจจะทิ้งวิถีสังคมที่ปฏิบัติกันในรูปแบบวัฒนธรรมไปได้ การร่วมงานประเพณีต่าง ๆ การปฏิบัติตามศาสนพิธีของท้องถิ่น การรักษาขนบธรรมเนียมต่าง ๆ และการปฏิบัติตามมารยาททางสังคมที่ถูกหล่อหลอมมาจากพุทธธรรม เป็นต้น ยังคงเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติตามโอกาส แม้กระทั่งพิธีที่ดูเหมือนจะมีใช้พุทธ เช่น การสะเดาะเคราะห์ต่อชะตา สืบชะตา เสริมส่งาราศี และประเพณีท้องถิ่นทั้งหลาย ตลอดจนการทำบุญที่อิงเงินตราเป็นตัวกำหนด เช่นการเช่าซื้อวัตถุมงคล การซื้อกระเบื้องมุงหลังคา หรือซื้อที่นาที่ไร่ ถวายวัด ก็มีใช่จะเป็นสิ่งที่ต้องปฏิเสธไปเสียทีเดียว เพราะ พิธีเหล่านั้นก็มีนัยเชิงลึกที่แฝงไว้ด้วยปรัชญาและความปรารถนาที่ดี เพียงแต่เรามีควมยึดติดหรือคิด สร้างสรรค์กันจนลืมนั่นแก่นธรรมะหรือแก่นสารที่ตีตามไปเสีย เครื่องชี้วัดอย่างง่ายที่สุดว่ายังอยู่ในครรลอง พุทธที่พอจะรับได้กันหรือไม่ก็คือ สิ่งเหล่านั้นเป็นไปเพื่อเบียดเบียนผู้อื่นหรือไม่ เป็นไปเพื่อความเดือน ร้อนสับสนทางจิตใจหรือไม่ เป็นไปเพื่อความหลงมัวเมา เหล่าปัญญานั่นเป็นที่มาของ

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 10 เรื่อง “เอกบุรุษลันนา ครุบาบุคคลสำคัญของโลก” “Ekkaburut Lanna The Great Kruba; One of the World's” Great Personalities” วันที่ 2 มีนาคม 2567

ปัญหาต่าง ๆ หรือไม่ เป็นไปเพื่อความเบาแห่งกายและจิตจนเกิดความพอดีและพอเพียงอย่างยั่งยืนหรือไม่ หรือเป็นไปเพื่อ ความดับที่สุดแห่งทุกข์โดยชอบหรือไม่ หากเป็นไปในทางคำถามเหล่านี้ ผู้ที่เรียกตนว่าเป็น “ชาวพุทธ” ก็ได้ชื่อว่า เข้าถึงแก่นแท้แห่งวิถีพุทธ แต่หากยัง ก็ควรวางท่าทีให้ถูกเสีย ไม่ส่งเสริม สนับสนุนหรือมี ส่วนร่วมเพราะจะพาให้ตนเองกลายเป็นพุทธแต่เปลือกนอกหรือหนักไปกว่านั้น ถึงขั้นทำเป็นเชิงธุรกิจ หรือมีการค้าขายโดยมีความเชื่อหรือศรัทธาในพระพุทธศาสนา เป็นเครื่องมือสร้างรายได้หรือ ผลประโยชน์ทางพาณิชย์ เช่น การเข้าซื้อพระเครื่อง เครื่องรางของขลัง การเข้าร่วมพิธีสะเดาะเคราะห์ ต่อชะตาเสริมราศี เสริมบารมี เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “พุทธพาณิชย์” (วิสมัญญา ทูลโธสงค์, มปป. : 15)

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม จากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเข้าสู่ระบบทุนนิยม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านความคิด ความเชื่อและค่านิยมของคน นอกจากสภาพสังคมและแนวคิดของคนที่เปลี่ยนไปแล้ว รูปแบบ ความคิด ความเชื่อ ในการสร้างพุทธลักษณะที่นำไปสู่พุทธพาณิชย์ในแต่ละยุคสมัยได้เปลี่ยนแปลงไป ตามบริบทของแต่ละสังคม ซึ่งการใช้ความเชื่อ ความศรัทธาในศาสนาพุทธ มาทำให้เกิดรายได้หรือ ข้าวของเงินทองให้กับตนเอง ซึ่งเป็นแนวทางที่ขัดกับหลัก ศาสนของพุทธ ศาสนาเป็นอย่างมากพุทธ พานิश्यไม่ใช่เป็นแต่เพียงการซื้อ-ขายพระเครื่องอย่างที่หลายคนเข้าใจ แต่ ยังหมายถึงกิจกรรมอื่น ๆ ที่ใช้ความเชื่อ ความศรัทธาของพุทธศาสนิกชนมาแปลงเป็นเงินหรือ ทรัพย์สิน ทำให้เกิดกระบวนการ ค้าขายความเชื่อและความศรัทธาในพุทธศาสนาโดยใช้วัตถุหรือ สัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับพุทธศาสนา หรือพระรัตนตรัย มาเป็นเครื่องมือสร้างรายได้แสวงหา ผลประโยชน์ในทางพาณิชย์กล่าวคือ เป็นการใช้เงินเพื่อแสดงออกซึ่งปฏิสัมพันธ์ระหว่าง พุทธศาสนิกชนกับพุทธศาสนา ที่บ่งบอกถึงความใกล้ชิด และลักษณะความสัมพันธ์ที่มีร่วมกัน ผ่าน กิจกรรมหรือพิธีกรรมที่เกี่ยวข้อง ปัญหาส่วนหนึ่งเกิดจากคนในวัฒนธรรมได้ละเลยการให้คุณค่าของ พุทธสัญลักษณ์ขาดการสืบทอดองค์ความรู้ด้านปรัชญาพุทธศาสนาที่ถูกต้อง (ทวีภัทร ปัญญาวิลาศ, 2564)

เพราะฉะนั้นในปัจจุบันองค์กรต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชนได้ให้ความสำคัญต่อการกระจาย เศรษฐกิจเชิงพุทธ การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างจริงจัง เพราะมีแนวคิดว่าการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว จะส่งเสริมฐานะทางเศรษฐกิจของ ประเทศให้มั่นคง และยังเป็น การช่วยเสริมความเข้าใจอันดีต่อกัน ของคนในสังคม ชุมชน ท้องถิ่น ด้วยเหตุ ดังกล่าวนี้นี้ จึงมีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญด้าน

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 10 เรื่อง “เอกบุรุษลันนา ครุบาบุคคลสำคัญของโลก” “Ekkaburut Lanna The Great Kruba; One of the World's” Great Personalities” วันที่ 2 มีนาคม 2567

ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตที่แสดงให้เห็นในชุมชน เพื่อสร้างแรงดึงดูดและน่าสนใจให้กับนักท่องเที่ยว นอกจากนั้นการกระจายเศรษฐกิจเชิงพุทธที่ซ่อนเร้นที่ไม่ได้ ปรากฏชัดเจนตามนโยบายของรัฐบาลที่สนับสนุนและส่งเสริมรณรงค์ตามสื่อประชาสัมพันธ์ โทรทัศน์ วิทยุ เป็นต้น ได้มีส่วนช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจของชุมชน สังคม ท้องถิ่น ได้เป็นอย่างดี ท าให้เศรษฐกิจฐานรากมีกำลังในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจด้วยเม็ดเงินจากกิจกรรมทางศาสนาที่ได้เงินปัจจัยจากการบริจาค จากความศรัทธาและ ความเชื่อ ไปสู่การจ้างงาน การมีงานทำ และการมีรายได้ ทำให้คนในท้องถิ่นนั้น ๆ มีกำลังซื้อขายแลกเปลี่ยน สินค้าและบริการในระดับชุมชน และท้องถิ่นนั้น ๆ ได้เป็นอย่างดี แม้ว่าจะเป็นเพียงการกระจายรายได้ การจ้าง งาน และการมีงานทำในระดับเล็ก ๆ ก็ตาม หากแต่ในประเทศไทยมีชุมชน สังคม และท้องถิ่นที่มีการ ดาเนิน กิจกรรมทางเศรษฐกิจในระดับฐานรากเป็นจำนวนมาก และเป็นคนส่วนใหญ่ของสังคมไทย ดังนั้น การกระจาย เศรษฐกิจเชิงพุทธที่ซ่อนเร้น จากความศรัทธาและความเชื่อของคนไทยซึ่งนับถือศาสนาพุทธเป็นจำนวนมากและ อยู่กระจายอยู่ทั่วไป จึงทำให้มีการกระจายรายได้ ซื้อขายแลกเปลี่ยน เกิดเศรษฐกิจชุมชนในวัด ธุรกิจพุทธ พาณิชย ั หัตถกรรมฝีมือในวัด และกิจกรรม พิธีกรรมทางศาสนา เป็นต้น สร้างรายได้ให้ชุมชน สังคม และ ท้องถิ่น (พระคมสัน จิตเมธโส และคณะ, 2561) แม้ว่ากิจกรรม“พุทธพาณิชย์”ถูกมองว่าเป็นกิจกรรมหรือกระบวนการที่อาศัยช่องทางความเชื่อและความศรัทธาในพระพุทธศาสนา เพื่อการแสวงหาผลประโยชน์ในทางพาณิชย์ทุกรูปแบบ โดยส่วนหนึ่งเกิดจากปัญหาความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนในหลักธรรม ซึ่งส่งผลต่อการปฏิบัติที่ผิดไปจากแนวทางคำสอน เช่น การรับบริจาคเงินหรือปัจจัยจากญาติโยมผู้มีจิตศรัทธาเพื่อสมทบทุนสร้างสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัด โดยเป็นสิ่งที่ไม่จำเป็นและไม่เหมาะสมกับสมณะวิสัย หรือเพื่อนำไปใช้ในวัตถุประสงค์อื่นที่ขัดต่อหลักพระธรรมวินัย แล้วมาเป็นข้ออ้างหรือเหตุผลในการทำกิจกรรมหรือที่เรียกว่าเป็นการ “ขายความเชื่อ” ที่เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ซึ่งบางกรณีอาจมีวัดอุ้มงคลเหริญต่าง ๆ รวมถึงพระพุทธรูปหรือรูปเคารพของเกจิอาจารย์ที่มีชื่อเสียงให้เป็นสิ่งตอบแทน การหาเงินในการขายความเชื่อเรื่องบุญ ไม่ว่าจะเป็นการให้เข้าบูชาพระเครื่อง ถวายสังฆทานเวียน ทำบุญหยอดเหริญเงินใส่ตู้บริจาค เป็นต้น ซึ่งพุทธพาณิชย์เป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นในทุกสถาบันทางศาสนาในประเทศไทย ถือเป็นศูนย์กลางดึงดูดความศรัทธาจากญาติโยมให้มาทำบุญใช้บริการกิจกรรมต่าง ๆ ภายในวัด นอกจากนั้นยังมีเรื่องของบุญหรือการทำบุญมาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการค้าขาย ความเชื่อดังกล่าวจนอาจมองว่าเป็นส่วนหนึ่งของช่องทางการขายบุญไปด้วยการจัดงานบุญตามเทศกาลต่าง ๆ

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 10 เรื่อง “เอกบุรุษลันนา ครุบาบุคคลสำคัญของโลก” “Ekkaburut Lanna The Great Kruba; One of the World's” Great Personalities” วันที่ 2 มีนาคม 2567 งานเทศกาลประจำปีนมัสการปิดทอง พิธีไหว้ครู โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อจัดหารายได้เข้าวัดและนำไปใช้ในกิจการทั้งในเชิงสาธารณณะและเชิงปัจเจกบุคคล ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จัดอยู่บนพื้นฐานเรื่องบุญในพุทธศาสนา เพราะวัดถือเป็นแหล่งสร้างบุญ และเป็นศูนย์กลางการแลกเปลี่ยนซื้อขายบุญ (ภณกุล ภาควรรณคดี, 2555 : 6-7)

เพราะฉะนั้น ธุรกิจพุทธพาณิชย์ในสังคมไทยเป็นเรื่องความรู้สึกรักในศาสนาและปกตวิสัยอย่างมาก เพราะมีระบบนายทุน รายได้ และหน่วยงานภาครัฐเข้าไปเกี่ยวกับเกื้อกูลต่อกิจกรรมดังกล่าว เช่น นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวสายมูเตลู หรือการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หรือการท่องเที่ยวเชิงความเชื่อ เป็นต้น ซึ่งในฐานะชาวพุทธก็ยิ่งรู้สึกแบ่งออกเป็นสองลักษณะทั้งที่มีส่วนดีและส่วนที่ไม่ใช่แก่นหลักของพระพุทธศาสนาโดยตรง ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจต้องมึนโยบายเพื่อปกป้องและคุ้มครองกิจกรรมเหล่านี้ให้อยู่ในครรลองครองธรรมมากขึ้นผ่านการคิดค้นนวัตกรรมเชิงการจัดการที่เข้าไปเกี่ยวข้องและสร้างระบบการบริหารจัดการที่ดีจะนำไปสู่การผสมผสานระหว่างความเชื่อเก่ากับความทันสมัยได้อย่างลงตัวมากที่สุด

นโยบายการจัดการธุรกิจพุทธพาณิชย์ในสังคมไทย

ธุรกิจพุทธพาณิชย์เป็นกิจกรรมที่อาศัยความเชื่อ ความศรัทธาจากชาวพุทธอันเป็นรากเหง้าของคนไทยมาช้านานตั้งแต่บรรพบุรุษจนกลมกลืนกับวัฒนธรรมแบบพระพุทธศาสนาได้อย่างลงตัว สืบสายองค์ความรู้ทางด้านไสยศาสตร์กับพุทธศาสตร์เข้าด้วยกันจนถึงปัจจุบัน ได้ปรับเปลี่ยนบริบทไป อีกลักษณะหนึ่งนั่นก็คือ ธุรกิจทางความเชื่ออันมีเรื่องเล่าต่าง ๆ มากมายทางด้านอิทธิปาฏิหาริย์ของพระสงฆ์ที่มีบารมีแก่กล้าและได้ถูกออกแบบเป็นธุรกิจเชิงค้าขายผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่เชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นจะสามารถปกป้องคุ้มครองให้ผู้ครอบครองเกิดสุขสวัสดิ์มงคล และลาภยศ สรรเสริญเข้ามาในชีวิตที่มีได้อาศัยลักษณะทางปัญญาแบบองค์พระศาสดา ทั้งนี้กิจกรรมดังกล่าวยังกลายเป็นดาบสองคมที่รื้อวันถกเถียงกันด้วยเหตุผลมิได้ เพราะต่างความเชื่อที่ได้รับความสะดวกจากรัฐธรรมนูญว่าเป็นสิทธิของบุคคลที่สามารถกระทำได้ แม้ว่าจะส่งผลต่อภาพลักษณ์ของพระพุทธศาสนาก็ตาม ดังนั้น นโยบายการปฏิรูประบบการจัดการพุทธพาณิชย์ต้องให้เกิดความกลมกลืนและเปิดกว้างสำหรับชาวพุทธที่เชื่อว่าเป็นทั้งความศรัทธาและอาชีพในเวลาเดียวกัน ดังนี้

1) จัดการตั้งองค์กรพิทักษ์ทรัพย์สินทางปัญญาระดับจังหวัดโดยเฉพาะความร่วมมือระหว่างคณะสงฆ์กับสำนักงานปลัดจังหวัด และพาณิชย์จังหวัด โดยเฉพาะทรัพย์สินทางปัญญาเป็นหนึ่งใน

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 10 เรื่อง “เอกบุรุษลันนา ครุบาบุคคลสำคัญของโลก” “Ekkaburut Lanna The Great Kruba; One of the World's” Great Personalities” วันที่ 2 มีนาคม 2567

ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการค้า (Trade-related issue) ที่มีกฎรวมในการเจรจาความตกลงการค้าเสรี (Free Trade Agreement : FTA) เพื่อวัตถุประสงค์ในการยกระดับการคุ้มครอง (Intellectual Property rights Protection) และการบังคับใช้ทรัพย์สินทางปัญญา (Enforcement of Intellectual Property rights) โดยความตกลงระหว่างประเทศที่เป็นพื้นฐาน คือ ความตกลงด้านการค้าที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทางปัญญา หรือ “TRIPS Agreement : Trade Related Aspects of Intellectual Property Rights” ขององค์การการค้าโลก (World Trade Organization : WTO) ซึ่งกำหนดกฎเกณฑ์และมาตรฐานการคุ้มครองขั้นต่ำ (minimum standard) ของทรัพย์สินทางปัญญาประเภทต่าง ๆ ได้แก่ ลิขสิทธิ์ เครื่องหมายการค้า สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (GI) การออกแบบผลิตภัณฑ์ สิทธิบัตร การคุ้มครองข้อมูลที่ไม่เปิดเผย (ความลับทางการค้า) รวมถึงมาตรฐานการบังคับใช้ทรัพย์สินทางปัญญาพื้นฐาน และมาตรการ ณ จุดผ่านแดน เป็นต้น (สำนักยุโรปกรมเจรจา การค้าระหว่างประเทศ, ออนไลน์) นอกจากนี้ยังมีเครือข่ายภาคประชาชนถือเป็นกลไกสำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยเสริมกระบวนการบริหารราชการและการปฏิบัติราชการของรัฐดังจะเห็นได้จากการที่หลายหน่วยงานจัดให้มีอาสาภาคประชาชนในด้านต่าง ๆ อาทิเช่น ภายใต้กระทรวงพาณิชย์ก็มีอาสาทางฟ้า อาสาพาณิชย์ ที่เป็นหูเป็นตา ช่วยสอดส่องรายงานราคาสินค้าจากจังหวัดต่าง ๆ กรมทรัพย์สินทางปัญญาเป็นส่วนราชการที่มีสำนักงานเพียงแห่งเดียวในส่วนกลาง ไม่ได้มีสำนักงานสาขา แต่เพื่อที่จะให้ประชาชนได้รับความสะดวกในการรับบริการจึงได้มอบหมายให้สำนักงานพาณิชย์จังหวัด ปฏิบัติหน้าที่ในการรับคำขอจดทะเบียน จดแจ้ง ทรัพย์สินทางปัญญาแทนกรมทรัพย์สินทางปัญญา (กรมทรัพย์สินทางปัญญา, ออนไลน์) เพราะฉะนั้น องค์การระดับชุมชนต่าง ๆ ต้องให้ความสำคัญกับเรื่องทรัพย์สินทางปัญญาที่สามารถควบคุมการจัดจำหน่ายสิ่งต่าง ๆ ที่มีคุณค่าทางจิตใจไม่ให้ถูกกระทำซ้ำมากขึ้นเรื่อย ๆ และร่วมกันจัดตั้งองค์กรเชิงกฎหมายเพื่อพิทักษ์ทรัพย์สินที่บรรพบุรุษสร้างและสืบทอดต่อ ๆ กันมาให้อยู่อย่างมีเอกลักษณ์ต่อไป

2) การกำหนดการจัดการสร้างวัตถุมงคลโดยควบคุมการประสมพันธ์ความศักดิ์สิทธิ์ที่เกินจริง ปัจจุบัน สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) เตรียมออกกฎหมายฉบับรองเป็นร่างกฎกระทรวง เพื่อนำมาใช้ควบคุมการโฆษณาขาย เครื่องราง ของขลัง หรือให้บริการ ผ่านสื่อต่าง ๆ หลังพบมีการโฆษณาอย่างแพร่หลาย ส่วนใหญ่มักใช้ข้อความที่ยากต่อการพิสูจน์ อวดอ้างสรรพคุณที่เกินจริง เช่น เสริมโชคลาภบาร์มี หรือทำให้หายจากการเจ็บปวด จนทำให้ผู้บริโภคหลงเชื่อและได้รับ

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 10 เรื่อง “เอกบุรุษลันนา ครุบาบุคคลสำคัญของโลก” “Ekkaburut Lanna The Great Kruba; One of the World's” Great Personalities” วันที่ 2 มีนาคม 2567

ความเสียหายหรืออันตรายจากการใช้สินค้าหรือบริการดังกล่าว ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันหรือระงับยับยั้งไม่ให้ผู้บริโภคถูกเอาเปรียบหรืออาจเกิดอันตรายกับผู้บริโภค ที่เกิดจากการใช้สินค้าหรือบริการจากการโฆษณาขายเครื่องราง ของขลัง หรือให้บริการ สคบ.จึง ยกร่างกฎหมายเข้ามาควบคุมการโฆษณาขายเครื่องราง ของขลัง ขึ้น โดยเฉพาะรวมทั้งข้อความโฆษณาเครื่องราง ของขลัง หรือบริการ ที่เชิญชวนหรือชักจูงให้ผู้บริโภค ซื้อเครื่องราง ของขลัง หรือรับบริการ โดยอาศัยความเชื่อหรือศรัทธาส่วนบุคคลของผู้บริโภคซึ่งไม่สามารถ พิสูจน์ได้ด้วยหลักเหตุผลหรือกระบวนการพิสูจน์ที่เป็นที่ยอมรับ ดังต่อไปนี้ 1) ข้อความที่สื่อสารในลักษณะทำนองว่าสามารถป้องกันหรือบรรเทาอันตรายหรือทำให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บได้ 2) ข้อความที่สื่อสารในลักษณะทำนองว่าทำให้ได้มาซึ่งคนรักของรัก หรือทำให้เกิดผลร้ายต่อบุคคลอื่นฝ่ายเดียวหรือทำให้เกิดผลดีแก่ตนเองฝ่ายเดียว หรือทำให้สามีหรือภรรยาหรือคนรักกลับมาคืนดีกัน และ3)ข้อความที่สื่อสารในลักษณะทำนองว่าทำให้มีโชคลาภจากการพนัน หรือสามารถทำให้ หลุดพ้นจากความยากจนหรือทำให้เกิดความร่ำรวยหรือความโชคดี (สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.), 2566) นอกจากนี้ ในการประชุมมหาเถรสมาคม ครั้งที่ 7/2547 เมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2547 เลขานุการมหาเถรสมาคมเสนอว่า ในคราวประชุมเรื่อง “การโฆษณาในสื่อหนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ และในสื่อวิทยุโทรทัศน์” ครั้งที่ 1/2547 เมื่อวันที่ 3 มีนาคม 2547 ณ ห้องประชุม 301 ตึกบัญชาการ ชั้น 3 ทำเนียบรัฐบาล โดยมี นายวิชณุ เครืองาม รองนายกรัฐมนตรี เป็นประธาน ที่ประชุมได้ปรารภถึงการโฆษณาและการเรียไรที่อวดอ้างสรรพคุณเกินสภาพที่น่าจะเป็นการชวนเชื่อ และใช้สื่อเพื่อแสวงหาประโยชน์ส่วนตนมากกว่าจะเป็นประโยชน์ส่วนรวม ดังนี้ 1. การโฆษณาสรรพคุณพระบูชาและวัตถุมงคล โดยอ้างแหล่งที่มาของวัสดุที่นำมาสร้างพระบูชาและวัตถุมงคล จำนวนพระบูชาและวัตถุมงคล ที่นำมาจำหน่ายหรือแลกเปลี่ยนหรือมอบเป็นของขวัญที่ระลึก โดยไม่รู้จักหมด ตลอดจนอ้างอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ อาจเข้าข่ายการโฆษณาชวนเชื่อ ซึ่งหมิ่นเหม่ต่อการอวดอุตริมนุสสรธรรม และเข้าลักษณะเบี่ยงเบนหลักพระสัทธรรม คือ ปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ ได้ 2. การใช้สื่อต่าง ๆ ในการเรียไร โดยไม่คำนึงถึงหลักธรรมคำสั่งสอนที่แท้จริงของพระพุทธศาสนา มุ่งแต่ประโยชน์ส่วนตนหรือกลุ่มบุคคล มากกว่ามุ่งการเผยแผ่พระพุทธศาสนา และ3. การนำเอาพระพุทธรูปหรือสัญลักษณ์ทางพระพุทธศาสนา มาวางบริเวณทางเท้าหรือข้างถนน ที่คนเดินผ่านไป-มา ควรที่จะมีกฎหมายหรือกฎระเบียบห้าม และกำหนดให้มีการ

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 10 เรื่อง “เอกบุรุษลันนา ครุบาบุคคลสำคัญของโลก”
“Ekkaburut Lanna The Great Kruba; One of the World's” Great Personalities” วันที่ 2 มีนาคม 2567
ปฏิบัติที่ชัดเจน ดังนั้น การเตรียมออกกฎหมายดังกล่าวจะเข้าเงื่อนไขตามหลักพระธรรมวินัยที่ห้าม
พระสงฆ์อวดอ้างสิ่งที่มีได้ในตนเอง อีกป้องกันการกระทำผิดอย่างร้ายแรงต่อพระวินัยอีกด้วย

3) กำหนดระเบียบการควบคุมการจัดการสร้างวัดอุ้มงคลโดยให้เป็นหน้าที่ของฝ่ายฆราวาส
ปัจจุบันได้มีการออกข้อห้ามวัดชายวัดอุ้มงคล โดยเจ้าคณะใหญ่หนตะวันออกออกคำสั่งให้พระสังฆาธิการ
ตรวจสอบพฤติกรรมพระภิกษุและสามเณรในปกครอง ห้ามมิให้ทำผิดกฎหมาย รวมถึงห้ามทุกวัด
ติดแผ่นป้ายโฆษณาวัดอุ้มงคลโดย พระพรหมติลก เจ้าอาวาสวัดสามพระยา ในฐานะเจ้าคณะ
กรุงเทพมหานคร ได้ออกหนังสือห้ามติดแผ่นป้ายโฆษณาพระพุทธรูป พระเครื่อง วัดอุ้มงคล และ
เทวรูปในที่ต่าง ๆ แจกไปยังเจ้าคณะเขตทุกเขตในกรุงเทพฯ ระบุว่า ปัจจุบันมีกลุ่มบุคคลใช้ความเชื่อ
ทางด้านศาสนามาแสวงหาผลประโยชน์ ได้ทำการโฆษณาสรรพคุณ ตลอดถึงอ้างอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์
ต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงหลักธรรมคำสอนที่แท้จริงของพระพุทธศาสนา ทำให้ประชาชนเกิดความหลงผิด
ดังนั้น ให้เจ้าคณะกรุงเทพฯ จึงขอให้เจ้าคณะเขตทุกเขต ได้สอดส่องดูแลการโฆษณาทางสื่อต่าง ๆ
อย่างใกล้ชิด เพื่อให้มีการเผยแพร่พุทธธรรมอย่างถูกต้องชัดเจน และเนื่องจากพระอุโบสถหรืออุโบสถ
เป็นสถานที่ที่พระภิกษุใช้ทำสังฆกรรมตามพระวินัย จึงขอให้เจ้าคณะเขตทุกเขต ได้แจ้งทุกวัดในเขต
ปกครอง ไม่ควรจำหน่ายพระบูชา วัดอุ้มงคล และเทวรูปต่าง ๆ ภายในและบริเวณพระอุโบสถ หรือ
อุโบสถ ดังนั้น กระทำดังกล่าวถือว่า มีความประพฤติดีเสียหาย หรือไม่เหมาะสม เป็นที่ติเตียนของ
ประชาชนในลักษณะโลกวิสัย เช่น การแสดงพฤติกรรมไม่สอดคล้องกับเพศกำเนิดของตน การแสดง
กิริยาวาจาสวมสมณสาธูป การใช้สื่อสังคมออนไลน์ในทางที่ไม่เหมาะสม การใช้อุปกรณ์สื่อสารผิด
กาลเทศะ การไปในสถานที่ไม่สมควรแก่บรรพชิต ให้พระสังฆาธิการกวดขันควบคุมพฤติกรรมดังกล่าว
ไม่ให้เกิดขึ้นโดยเด็ดขาด และให้ตรวจสอบไม่ให้พระภิกษุสามเณร ทำการอันละเมิดกฎหมายบ้านเมือง
และพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ หากพบให้พระสังฆาธิการดำเนินการตามกฎหมาย ข้อบังคับ หรือประกาศ
มหาเถรสมาคม และประสานงานกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้องให้เข้าดำเนินการตามกฎหมายโดย
เคร่งครัด (สมเด็จพระพุฒาจารย์สันทิต ขวนปัญโญ, ออนไลน์) ดังนั้น พระสงฆ์ในประเทศไทยอาจต้อง
ระมัดระวังสิ่งดังกล่าวให้มากขึ้นเพื่อป้องกันความผิดพลาดทั้งพระธรรมวินัยและระเบียบของคณะสงฆ์
จึงต้องอาศัยคณะกรรมการวัด ไวยาวัจกร หรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการกระทำความผิดดังกล่าวแทนอย่าง
สร้างสรรค์ให้มากขึ้นเพื่อการเชิดชูตามความเชื่อของคนไทยและดำรงตนตามแบบอย่างของพระสงฆ์ที่
ดีต่อไป

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 10 เรื่อง “เอกบุรุษลันนา ครุบาบุคคลสำคัญของโลก”
“Ekkaburut Lanna The Great Kruba; One of the World's” Great Personalities” วันที่ 2 มีนาคม 2567

4) การจัดตั้งชมรมอนุรักษพระเครื่องประจำจังหวัดเพื่อทำหน้าที่ได้ถูกตามกฎหมาย โดยปัจจุบันมีชมรมพระเครื่องมากมายทั้งอยู่ในสถานะชมรม มูลนิธิ สมาคม เป็นต้น ซึ่งรูปแบบเกี่ยวข้องเชื่อมโยงถึงกันอย่างสนิทชิดเชื้อหรือผู้ที่สนใจพระเครื่องทั้งประเทศรู้จักกันดีทำให้ผู้มาร่วมกลุ่มขึ้นมาโดยมากมักจะมีวัตถุประสงค์หลัก ๆ ได้แก่ เพื่ออนุรักษ์สืบสานพระเครื่อง วัตถุมงคล ให้เป็นที่รู้จักทั้งในไทยและต่างชาติ หรือ เพื่ออนุรักษพระเครื่อง เมืองไทย โดยการเผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจในการศึกษาให้กับสมาชิก และเปิดโอกาสให้สมาชิกแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระในเรื่องการศึกษาพระเครื่องด้วยความศรัทธาต่อองค์สัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรมคำสั่งสอน พระสงฆ์รวมถึงครูบาอาจารย์ที่มีเมตตา โดยถือเป็นการเรียนรู้ร่วมกันแบบพี่น้องคนไทยที่มีใจรักและต้องการสืบสานพระเครื่องให้ดำรงอยู่คู่เมืองไทยสืบต่อไป (ชมรม อนุรักษพระเครื่องเมืองไทย,ออนไลน์) โดยจะตั้งชื่อที่แตกต่างกันออกไป เช่น สมาคมผู้นิยมพระเครื่องพระบูชาไทย ชมรมอนุรักษพระเครื่องกาฬสินธุ์ ชมรมพระเครื่องเมืองสกลนคร(ชมรมอนุรักษพระเครื่องสกลนคร) ชมรมอนุรักษพระเครื่องพระบูชาหลวงพ่отอง สุทนต์โล ชมรมอนุรักษวัฒนธรรมทีโอที ประกวตพระเครื่อง-เหรียญเกจิ ชมรมอนุรักษพุทธศิลป์-พระเครื่องไทยงานประกวตอนุรักษพระเครื่อง ชมรมอนุรักษพระเครื่องเมืองขอนแก่น ชมรมอนุรักษพระเครื่องใต้ จ.ภูเก็ต ชมรมอนุรักษและสะสมพระเครื่องไทย เป็นต้น ทำให้เห็นว่าประชาชนให้ความสนใจและเข้าร่วมเป็นสมาชิกทั้งระดับของพระเกจิระดับบุคคล ทั้งระดับจังหวัดและระดับประเทศ ที่สามารถสืบค้นหาพระเครื่องให้ซื้อ-ขายได้ตลอด 24 ชั่วโมง อีกทั้ง ในรอบปีจะมีการประกวดประชันความสวยงาม พระเครื่อง ของขลังหายากและเป็นตลาดนัดพระเครื่องทั่วทั้งประเทศที่มีการจัดงานขึ้นมาผ่านสมาคมพระเครื่องแห่งประเทศไทย ดังนั้น เพื่อให้ถูกต้องที่สามารถรองรับกิจกรรมตามกฎหมาย ควรให้วัด องค์กร และสถาบันจัดแจ้งให้เป็นลายลักษณ์อักษรจะสามารถก่อกำเนิดที่นำไปสู่การอนุรักษ์อย่างชัดเจน

5) การเสียภาษีในการจัดสร้าง การขายหรือการเช่า ทำให้รายได้จากการขาย/เช่ามิได้ถูกกำหนดจากภาครัฐที่ต้องสูญเสียไปจากความจริง เพราะกฎหมายภาษีของประเทศไทย ไม่มีความชัดเจน ในการกาหนดแนวทางการจัดเก็บภาษีที่มีเงินได้จากการจัดสร้างและการให้เช่าบูชา (ซื้อขาย) วัตถุมงคล ซึ่งปัญหาที่พบในการวิจัย มีทั้งปัญหาในเรื่องโครงสร้างภาษี การจัดเก็บภาษี ที่ไม่มีประสิทธิภาพ รวมไปถึงการได้รับประโยชน์ทางภาษีที่สามารถนำค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น มาหักเป็นการเหมาได้และจากการศึกษาหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศก็พบว่า ในต่างประเทศก็ไม่ได้มี

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 10 เรื่อง “เอกบุรุษลันนา ครุบาบุคคลสำคัญของโลก” “Ekkaburut Lanna The Great Kruba; One of the World's” Great Personalities” วันที่ 2 มีนาคม 2567

การกำหนดแนวทางการจัดเก็บภาษีที่มีเงินได้จากการจัดสร้างและ การให้เช่าบูชา (ซื้อขาย) วัตถุ มงคลไว้โดยเฉพาะเช่นเดียวกันกับประเทศไทย หากมีการซื้อขาย วัตถุมงคล การจัดเก็บภาษีจะเป็นไป ในลักษณะการซื้อขายทรัพย์สินหรือสังหาริมทรัพย์โดยทั่วไป โดยปัญหาส่วนใหญ่ที่พบจากการวิจัย คือ ผู้ที่มีเงินได้จากกิจกรรมดังกล่าวไม่ยอมนำเงินได้ มารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีเงินได้ ทำให้รัฐสูญเสีย รายได้ในส่วนนี้ หรือหากมีการนำเงินได้ มารวมคำนวณ ตามบทบัญญัติในมาตรา 8 (25) แห่งพระราช กฤษฎีกา ออกตามความใน ประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการกำหนดค่าใช้จ่ายที่ย่อมให้หักจากเงินได้พึง ประเมิน (ฉบับที่ 11) พ.ศ. 2502 ก็ได้วางหลักให้สามารถนา เงินได้ประเภทที่ 8 ที่ผู้ขายไม่ได้เป็น ผู้ผลิตมาหักค่าใช้จ่าย เป็นการเหมาะก่อนการคำนวณภาษีได้ร้อยละ 80 ของเงินได้ ซึ่งหลักกฎหมาย ดังกล่าวอาจเป็น ช่องทางในการไปบิดเบือนแรงจูงใจในการประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจของผู้เสีย ภาษี รวมไปถึงการหนีภาษีด้วย (พัชรี ศรีชา, 2559) เพราะฉะนั้น หากมีการจัดการภาษีที่ถูกต้องจะ เป็นประโยชน์อย่างมากต่องบประมาณภาครัฐ อีกทั้งยังช่วยให้กระบวนการฟอกเงินลดการกระทำ ความผิดลงไป

6) การควบคุมการฟอกเงิน โดยเฉพาะแฉดวงผู้ตรวจสอบเรื่องการฟอกเงิน จะทราบดีว่า พระเครื่อง ของขลัง วัตถุมงคล เป็นทรัพย์สินที่ต้องจับตามองเป็นพิเศษมาโดยตลอด อยู่ในวงจรเงิน นอกกระบบ ที่หมุนเวียนข้องเกี่ยวกับขบวนการฟอกเงินจากอาชญากรรมทางเศรษฐกิจหลากหลาย รูปแบบ รวมถึงเรื่องยาเสพติด ทูจริตคอร์รัปชัน ทรัพย์สินในเครือข่ายผู้กระทำความผิดที่สำนักงานป้องกัน และปราบปรามการฟอกเงินอายัดได้ในแต่ละปีก็จะปรากฏว่า มีบรรดาพระเครื่อง ของขลัง งานศิลปะ วัตถุ โบราณอยู่จำนวนมาก ยังเป็นปัญหาอยู่ว่า จะเข้าไปกับตรวจสอบธุรกิจซื้อขายแลกเปลี่ยนทรัพย์สิน จำพวกนี้จะมีประสิทธิภาพได้อย่างไร เพื่อมิให้ถูกมิฉฉาชีพใช้เป็นเครื่องมือในการฟอกเงิน เพราะ นักการเมืองบางคน อาจสุมเสี่ยงต่อการแจ้งบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินอันเป็นเท็จ หรือปกปิด ข้อเท็จจริงอันควรแจ้งให้ทราบ สำนักงานการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ คงต้อง ตรวจสอบเชิงลึกกันเป็นรายๆ ไป เพราะมิฉะนั้นในอนาคตนักการเมืองที่คิดจะเข้ามาครอบงำไทยทุจริตก็ สามารถทำได้ โดยทำเป็นแจ้งของขลังมูลค่าหลายร้อยล้านบาท แต่พอเข้ามาครอบงำได้เงินสกปรก จะ เอาไปซื้อทรัพย์สินรายการอื่น ๆ เช่น บ้าน รถ ที่ดิน ฯลฯ มูลค่าทรัพย์สินรวมตอนเข้าสู่ตำแหน่งกับ ตอนออกจากตำแหน่งก็จะไม่เปลี่ยนแปลงไปมาก หากถูกสอบถามจะบอกแต่เพียงว่า มีที่มาจากการ ขายของขลังออกไปในมูลค่าสูงๆ ไม่ใช่การรั่วรัยผิดปกติ เพราะฉะนั้น หากมีการขายก็จะต้องแจ้งด้วย

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 10 เรื่อง “เอกบุรุษลันนา ครุบาบุคคลสำคัญของโลก” “Ekkaburut Lanna The Great Kruba; One of the World's” Great Personalities” วันที่ 2 มีนาคม 2567

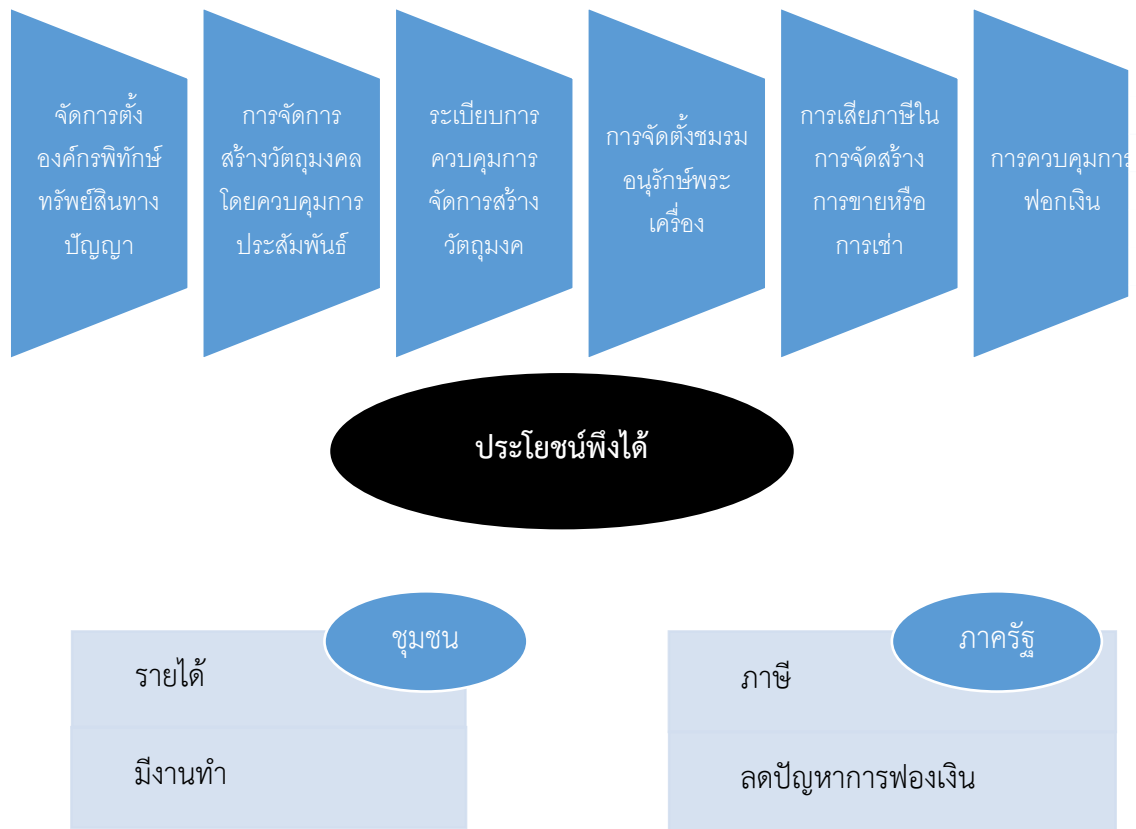
ว่าขายใคร ราคาเท่าใด และมีหลักฐานที่แน่ชัดว่าซื้อขายกันจริง ๆ (หนังสือพิมพ์แนวหน้าออนไลน์, 2562) ดังนั้น พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ได้ให้เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากในปัจจุบันผู้ประกอบอาชญากรรมซึ่ง กระทำความ ผิดกฎหมายบางประเภท ได้นำเงินหรือทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดนั้นมากระทำการในรูปแบบ ต่าง ๆ อันเป็นการฟอกเงิน เพื่อนำเงินหรือทรัพย์สินนั้นไปใช้เป็นประโยชน์ในการกระทำความผิดต่อไปได้อีก ทำให้ยากแก่การปราบปรามการกระทำความผิดกฎหมายเหล่านั้น และโดยที่กฎหมายที่มีอยู่ก็ไม่สามารถ ปราบปรามการฟอกเงิน หรือดำเนินการกับเงินหรือทรัพย์สินนั้นได้เท่าที่ควร ดังนั้น เพื่อเป็นการตัดวงจรการ ประกอบอาชญากรรมดังกล่าว สมควรกำหนดมาตรการต่าง ๆ ให้สามารถดำเนินการป้องกันและปราบปราม การฟอกเงินได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปว่า การจัดการธุรกิจพหุพาณิชยในสังคมไทย ควรได้รับความสนใจจากหน่วยงานภาครัฐในการส่งเสริมการจัดการตั้งองค์กรหรือวิสาหกิจชุมชนหรือชุมชน สมาคม เป็นให้เป็นกิจการที่สามารถตอบสนองต่อผู้ที่นิยมชมชอบพระเครื่องหรือของรางของขลังที่สามารถจัดทาระบบการจัดการให้ถูกต้องเพื่อนำไปสู่ระบบภาษีของประเทศไทยที่น่ารายได้เข้าสู่รัฐมากขึ้น และสามารถป้องกันกระบวนการการฟอกเงินอันเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย อีกทั้งยังสามารถสร้างงาน สร้างรายได้ให้กับชุมชนได้มากมายในรูปแบบการมีส่วนร่วมของคณะสงฆ์ ชุมชน และหน่วยงานภาครัฐระดับจังหวัด

ความรู้ใหม่

บทความเรื่องนโยบายการจัดการธุรกิจพหุพาณิชยในสังคมไทยมุมมองที่สามารถสร้างประโยชน์อย่างมหาศาลให้กับชุมชนทั้งรายได้ ภาวการณ์มีงานทำของประชาชนที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งกระทรวงการคลังอาจต้องปรับบริบทการจัดการภาษีให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ที่เป็นธรรมแก่ผู้จัดสร้างเพื่อให้เกิดความชัดเจนทั้งสิทธิการเป็นเจ้าของวัดต่าง ๆ อีกทั้งการขยายฐานการทำงานไปให้ฝ่ายคฤหัสถ์ที่ลดการกระทำความผิดของพระสงฆ์ในการเข้ามาเกี่ยวกับการเครื่องรางของขลัง อันจะนำไปสู่ความเสื่อมเสียและปฏิบัติตามคำสั่งของมหาเถรสมาคม ดังแผนภาพความรู้ใหม่ นี้

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 10 เรื่อง “เอกบุรุษลันนา ครุบาบุคคัลสำคัญของโลก”
 “Ekkaburut Lanna The Great Kruba; One of the World's” Great Personalities” วันที่ 2 มีนาคม 2567

ภาพที่ 1 แสดงความรู้การจัดการธุรกิจพุทธพาณิชย์ในสังคมไทย

สรุป

นโยบายการจัดการธุรกิจพุทธพาณิชย์ในสังคมไทยที่ยังดูมีดมนไปด้วยข้อจำกัดเรื่องกฎหมาย ความเชื่อ หลักปฏิบัติที่ถูกต้อง และไม่สามารถสร้างประโยชน์ให้กับเกิดกับชุมชนมากนักทำให้นายทุน หรือผู้ที่แสวงหารายได้จากวัตถุมงคล หรือเครื่องรางของขลังมีอิทธิพลต่อกระบวนการทางความเชื่อ การรับรองและรายได้อย่างมหาศาลโดยรัฐมิได้ประโยชน์มากนักทำให้กระบวนการฟอกเงินของ นักการเมืองและผู้ที่มีทุจริตคอร์รัปชันสามารถเข้าไปเกี่ยวข้องได้โดยง่าย และเมื่อมีความคิดความกังวลจะอ้าง ถึงการซื้อขายที่มีมูลค่ามหาศาลเพื่อหลบเลี่ยงความผิดที่เกิดขึ้น ดังนั้น การจัดการธุรกิจพุทธพาณิชย์ อาจจะต้องทบทวนเรื่องกฎหมาย ระเบียบต่าง ๆ อย่างเร่งด่วนในลักษณะการสร้างนโยบายด้านการ ภาษีทั้งจัดสร้าง การขออนุญาตจากคณะสงฆ์และหน่วยงานภาครัฐ การจัดจำหน่าย การจัดตั้งชมชม

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 10 เรื่อง “เอกบุรุษลันนา คุรบาบุคคลสำคัญของโลก” “Ekkaburut Lanna The Great Kruba; One of the World's” Great Personalities” วันที่ 2 มีนาคม 2567 โดยมีชุมชนเข้ามาเกี่ยวกับเพื่อสร้างรายได้และงานให้กับประชาชนที่ว่างงาน ดังนั้น ข้อเสนอทั้ง 6 ประการ ได้แก่ 1) จัดการตั้งองค์กรพิทักษ์ทรัพย์สินทางปัญญาระดับจังหวัดโดยเฉพาะความร่วมมือระหว่างคณะสงฆ์กับสำนักงานปลัดจังหวัดและพาณิชย์จังหวัด 2) การกำหนดการจัดการสร้างวัดอุ้มงคลโดยควบคุมการประสมปน့်ความศักดิ์สิทธิ์ที่เกินจริง 3) กำหนดระเบียบการควบคุมการจัดการสร้างวัดอุ้มงคลโดยให้เป็นหน้าที่ของฝ่ายฆราวาส 4) การจัดตั้งชมรมอนุรักษ์พระเครื่องประจำจังหวัดเพื่อทำหน้าที่ได้ถูกต้องตามกฎหมาย 5) การเสียภาษีในการจัดสร้าง การขายและการเช่า และ 6) การควบคุมการฟอกเงิน จะสามารถดำเนินการได้อย่างสร้างสรรค์เกิดคุณค่า และเกิดมูลค่าต้องอยู่ภายใต้บริบทของความเชื่อที่ถูกต้องไม่สร้างให้เกิดความมั่งคั่งมากเกินไป และภาครัฐจะต้องเข้ามารองรับกิจกรรมดังกล่าวเพื่อสร้างประโยชน์ให้เกิดขึ้นของรายได้และลดกระบวนการฟอกเงินลงไปให้มากที่สุด

เอกสารอ้างอิง

- กรมทรัพย์สินทางปัญญา. *อาสาพิทักษ์ทรัพย์สินทางปัญญา (อสทป.)*. สืบค้นจาก <https://www.ipthailand.go.th/th/> [16 กุมภาพันธ์ 2567].
- ชมรม อนุรักษ์พระเครื่องเมืองไทย. *วัดอุประสงค์ เพื่ออนุรักษ์พระเครื่อง เมืองไทย*. สืบค้นจาก https://www.facebook.com/groups/1496329207354032/?locale=sv_SE [16 กุมภาพันธ์ 2567].
- ทวีภัทร ปัญญาวิลาส. (2564). กลยุทธ์ทางการตลาดของธุรกิจเชิงพุทธพาณิชย์ กรณีศึกษา วัดในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. *ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ*. มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- พระคมสัน จิตเมธโส และคณะ. (2561). พระพุทธศาสนากับการกระจายเศรษฐกิจที่ขอนแก่น. รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ การพัฒนาชุมชน ท้องถิ่น และสังคมระดับชาติ ครั้งที่ 17 และระดับนานาชาติ ครั้งที่ 1 (Community Social Development (CSD)) สัมพันธ์ หัวข้อ “คุณธรรมจริยธรรมกับการพัฒนาที่ยั่งยืน”. วันที่ 28 - 31 มกราคม 2561 ณ อาคารหอประชุม 48 พรรษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อำเภอวังน้อย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.

รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (Proceedings) ครั้งที่ 10 เรื่อง “เอกบุรุษลันนา ครุบาบุคคลสำคัญของโลก” “Ekkaburut Lanna The Great Kruba; One of the World's” Great Personalities” วันที่ 2 มีนาคม 2567

พัชรี ศรีชา. (2559). ปัญหาการหนีภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา จากการจัดสร้างและการให้เช่าบูชา (ชื่อ ขาย) วัดถมุงคล. *หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต. คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจ บัณฑิตย.*

วิสมัญญา ทูลไธสงค์. (มปป.) *พุทธพาณิชย์(Buddhism commerce)*. สำนักกรรมการ 1 สำนักงาน เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร.

ภณกุล ภาควรรกิตติ.(2555). พุทธพาณิชย์และไสยพาณิชย์ในพุทธศาสนาเชิงปฏิบัติของไทย : กรณีศึกษาวัดในจังหวัดนครปฐม. *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาพัฒนามนุษย์และ สังคม. บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*

หนังสือพิมพ์แนวหน้าออนไลน์. (2562). *ของขลังสูงค่า จุดเสี่ยงแจ้งบัญชีเท็จ หรือฟอกเงิน?*. สืบค้น จาก <https://www.naewna.com/politic/columnist/41501> [16 กุมภาพันธ์ 2567].

สำนักยุโรปกรมเจรจา การค้าระหว่างประเทศ. *ทรัพย์สินทางปัญญาภายใต้ความตกลงการค้าเสรี(Free Trade Agreement : FTA) ยุคใหม่*. สืบค้นจาก [https://www.dtn.go.th/th/content/ category/detail/id/42/cid/1517/iid/10975](https://www.dtn.go.th/th/content/category/detail/id/42/cid/1517/iid/10975) [16 กุมภาพันธ์ 2567].

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.). (2566). *เปิดร่างกฎหมาย สคบ. คุม เครื่องราง ของ ขลัง ห้ามโฆษณาว่าร้าย-โชคดี*. ฐานเศรษฐกิจออนไลน์ วันที่ 17 สิงหาคม 2566.

สมเด็จพระพุทธาจารย์สนิท ขวนปัญโญ. *ออกข้อห้ามวัดขายวัตถุมงคล-คุมเข้มพระห้ามวิจารณ์ความ มั่นคง*. สืบค้นจาก <https://www.thaibps.or.th/news/content/266585> [16 กุมภาพันธ์ 2567].